

— Какво разбирате подъ свобода? попита пакъ студентътъ.

Соколовъ се обърнѣ:

— Азъ мислѣхъ, че трѣбва да пишешъ за българското робство, — никаква българска свобода не съществува.

— Не съществува, но ще ѣхъ сдобиемъ, приятелю мой.

— Какъ ще ѣхъ сдобиемъ?

— Като приемъ, отзова се нѣкоѣ пронически.

— Не, като се биешъ! отговори Фратю распалено.

— Фратю, опитвай се: волътъ се вързва за рогата, а човѣкъ за язика, каза насмѣшливо Илиѣчо Любопитниятъ.

— Да, мечътъ, господа! каза распаленъ господинъ Фратю, като си посочи юрука.

— Кога е така; азъ пиѣхъ за здравието на мечътъ, господътъ на робитѣ! каза Огняновъ, като издигнѣ чашата.

Това наелектризира дружината.

— Агушъ, извика единъ, засвирите: „Поискалъ гордий Никифоръ“. Това бѣше тогава българската марсейлеза.

Музиката грѣмнѣ и цѣлата дружина подхванѣ пѣсента. Когато дойдохъ до стиховетъ: „сѣчи, коли, отечество да се освободи“, въдушевлението се увеличи и ножеветъ и вилцитѣ замахахъ изъ въздуха.

Господинъ Фратю бѣше грабижлъ единъ голѣмъ полъ и странно сѣчеше атмосферата съ него. Въ едно распалено замахвание, той удари едно голѣмо стѣкло съ червено вино, което принасяше момчето. Вишото се разлѣ по Фратя и му вапца лѣтното сегре и панталони.

— Магаре! искрѣще Фратю.

— Господинъ Фратю, не се сърди, каза му попъ Димчо, щомъ има сѣчъ и кланѣ, и кръвнина ще падне, то се знае.

Въ това врѣме всичкитѣ гълчехъ шумно, безъ да се чуватъ единъ други, защото музиката бѣше подхванѣла нѣкакъвъ турски маршъ и дайрето заглушително блѣскаше.